

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Kun Olivér pártfogó ügyvéd által képviselt felperesnek Ballószög Község Önkormányzata alperes ellen önkormányzati hatósági ügyben hozott határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 2006. december 19. napján kelt 5.K.21.367/2006/7. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 8. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 5.K.21.367/2006/7. számú ítéletét hatályában fenntartja.

A Legfelsőbb Bíróság dr. Kun Olivér pártfogó ügyvéd munkadíját 6.000 /hatezer/ forintban állapítja meg, amelyet, és az 1.200 /egyezerkettőszáz/ forint általános forgalmi adót a Legfelsőbb Bíróság Költségvetési és Ellátási Főosztálya utal ki a pártfogó ügyvédnek.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes 2004. szeptember hónapban Ballószög Község Önkormányzat Polgármesteri Hivatalánál lakásfenntartási támogatás iránt nyújtott be kérelmet, melyben egész évre történő normatív támogatás megállapítását kérte.

Kérelmének alátámasztására pénzügyi igazolást, illetve fénymásolatban számlákat csatolt be és előadta, hogy nagy nehézségekbe ütközik számára az egyre növekvő összegű számlák, csekkek kifizetése.

Az alperes képviselő-testülete a 2005. január 31. napján tartott ülésén a 7/2005. KT számú határozatával a felperesnek 2004. október 1-től 2005. április 30-ig havi 2.500 Ft lakásfenntartási támogatást állapított meg, helyi jogcímen.

A felperes keresetében az alperes határozatának felülvizsgálatát kérte, mivel - álláspontja szerint - a támogatás számára normatív

módon járna; kifogásolta, hogy kérelmétől eltérően a támogatást számára csak hét hónapra állapították meg.

Hivatkozott továbbá betegségére, súlyos fogyatékosága oka folytán hátrányos helyzetére.

Az alperes nyilatkozatában a kereset elutasítását kérte, arra hivatkozva, hogy a felperes háztartásában a jövedelem az öregségi nyugdíj 150 %-a helyett 177,5 %-os volt, míg az általa elismert költség pedig a havi összjövedelem 10,09 %-át érte el, a helyi rendeletben meghatározott 30 % helyett. Erre figyelemmel a támogatást rendkívüli méltánylás alapján kapta meg a felperes, amelyre sem a központi szabályozás, sem a helyi rendelet nem adott volna lehetőséget.

A megyei bíróság az 5.K.20.025/2006/3. számú ítéletével az alperes határozatát hatályon kívül helyezte, és az alperest új eljárásra kötelezte.

A jogerős ítélet indokolásának lényege az volt, hogy - a megyei bíróság álláspontja szerint - az alperes nem tett eleget az államigazgatási eljárás általános szabályairól szóló, többször módosított 1957. évi IV. törvény /a továbbiakban: Áe./ 43. § /1/ bekezdése szerinti indokolási kötelezettségének.

A megismételt eljárásban az alperes a 100/2006. számú határozatával a felperes egy éves időtartamra igényelt lakásfenntartási támogatás iránti kérelmét elutasította.

A felperes fellebbezett a határozat ellen, amelynek elbírálása során az alperes képviselő-testülete a 2006. július 4. napján kelt 96/2006. számú másodfokú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

A felperes keresetében az alperes határozatának felülvizsgálatát kérte.

Jogszabálysértésként azt jelölte meg, hogy az alperes a megismételt eljárás során figyelmen kívül hagyta a bíróság 5.K.20.025/2006/3. számú ítéletének indokolásában foglaltakat.

Előadta, hogy lakásfenntartási költségei tovább emelkedtek, és a bíróság hatályon kívül helyező ítéletét a saját jogérvényesítését elősegítő döntésként értelmezte, ezért az eredetileg megállapított hét hónapra továbbra is kéri a támogatás folyósítását.

A megyei bíróság a felperes keresetét elutasította.

Ítéletének indokolásában a helyi önkormányzatokról szóló 1990. évi LXV. törvény /a továbbiakban: Ötv./ 11. § /3/ bekezdésére, a szociális igazgatásról és a szociális ellátásokról szóló 1993. évi III. törvény /a továbbiakban: Sztv./ 25. § /3/ bekezdésére és 32. § /3/ bekezdésére hivatkozott.

Kifejtette, hogy e törvényi felhatalmazás alapján alkotta meg Ballószög község önkormányzat képviselő-testülete az egyes

szociális ellátásokról szóló 12/1997. /X. 18./ számú önkormányzati rendeletét /a továbbiakban: Ör./. E rendelet 31. § /2/ bekezdését alkalmazta a felperes kérelmének elbírálásakor.

Az alperes a rendelkezésére álló, felperes által becsatolt iratok alapján megállapította, hogy a felperes háztartásában egyedül él, így az egy főre jutó jövedelmet a felperes jövedelme képezi.

A 2004. évi jövedelme havi 41.138 Ft, míg igazolt lakásfenntartási költsége csupán 4.145 Ft volt. Tekintettel arra, hogy ezen költség mértéke nem éri el a rendeletben előírt százalékos összeget, ezért a kérelem elutasításáról kellett dönten.

A megyei bíróság álláspontja szerint az alperes mindezek alapján helytállóan következtetett arra, hogy a felperes esetében a lakásfenntartási támogatás folyósításának Ör-ben írt feltételei közül az egyik nem teljesül, miszerint a lakásfenntartás havi költsége nem haladja meg a felperes havi jövedelmének 30 %-át; továbbá az alperes a rendelet szabályozását szintén helyesen értelmezve állapította meg, hogy amennyiben az együttes feltételek nem állnak fenn, az Ör. méltányosság gyakorlására sem ad lehetőséget.

Tekintettel arra, hogy a felperes - mint kérelmező - esetében sem a törvényben, sem az önkormányzati rendeletben feltüntetett - lakásfenntartási támogatás folyósításához szükséges - feltételek nem teljesültek, így a felperes kérelme jogszerűen került elutasításra.

A megyei bíróság megállapította, hogy az alperes - eljárása során - jogszabálysértést nem követett el, határozata meghozatalakor az 5.K.20.025/2006/3. számú ítéletben foglaltakat maradéktalanul figyelembe vette, a határozat alapjául szolgáló tényállást megfelelően tisztázta.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, annak hatályon kívül helyezését kérte, a keresetében foglaltakat fenntartotta.

Kérte, hogy kötelezze a Legfelsőbb Bíróság az alperest a már korábban megítélt hét hónapi időtartamra járó, összesen 17.500 Ft lakásfenntartási támogatás megfizetésére, másodsorban a felperes által kért fennmaradó öt hónap tekintetében további 12.500 Ft lakáscélú támogatás megfizetésére, valamint amennyiben erre nem lát lehetőséget, helyezze hatályon kívül a jogerős határozatot, és kötelezze az alperest új - a jogszabályoknak megfelelő - határozat hozatalára.

Arra hivatkozott, hogy a jogerős ítélet sérti az Áe. 2. § /1/ és /6/ bekezdését, az Sztv. 38. §-át, az 1/2000. /II. 23./ és 3/1998. /III. 27./ AB határozatokat, és a Pp. 3. § /2/ bekezdését.

Előadta, hogy az Sztv. 38. §-a egy egyedül élő esetében 14.000 Ft-ban állapítja meg a lakásfenntartás összegét, azaz majdnem három és félszer nagyobb összegben.

Az Sztv. definiálja a lakásfenntartás elismert havi költségfogalmát, amely esetben fikciót alkot, és meghatározott összeget - egy fő esetén 14.000 Ft-ot - rendel hozzá.

Kifogásolta, hogy az alperes nem az Sztv. szerint értelmezte az elismert havi költség fogalmát, hanem - az egyedi esetnek megfelelően - az adott lakás tényleges költségét fogadta el elismertnek, ami során azonban a felperest jogsérelem érte, mert azon tényleges kiadásait, amelyeket nem tudott számlával igazolni, nem fogadták el, nyilatkozatot erre nézve nem tehet, ami sérti az Áe. 2. § /6/ bekezdését. E körben hivatkozott az 1/200. /II. 23./, valamint a 9/1998. /III. 27./ AB határozatokra.

Utalt arra is, hogy az alperesnek - mint hatóságnak - hivatalos tudomása lehet arról, hogy havi 4.145 Ft nem elégséges lakásfenntartási költségként. Amennyiben az Sztv-ben szereplő 14.000 Ft-tal számol az alperes, ez a havi jövedelem 35 %-a, vagyis a felperesnek jogos lenne az egész évre járó támogatás, így az általa eredetileg kért öt hónapra is.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályban tartására irányul.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § /1/ bekezdésének megfelelően tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Legfelsőbb Bíróság álláspontja szerint a megyei bíróság megfelelő alapossággal feltárta az ügyben irányadó tényállást, és abból - az ide vonatkozó jogszabályi rendelkezések alkalmazásával - helytálló jogi következtetést vont le.

Az Sztv. 38. § /6/ bekezdés a/ pontja kimondja, hogy a normatív lakásfenntartási támogatás egy hónapra jutó összege a lakásfenntartás elismert összegének 20 %-a, ha a jogosult háztartásában az egy főre jutó havi jövedelem nem haladja meg az öregségi nyugdíj mindenkori legkisebb összegének 50 %-át.

Az Sztv. 38. § /2/ bekezdése akként rendelkezik, hogy normatív lakásfenntartási támogatásra jogosult az a személy, akinek a háztartásában az egy főre jutó havi jövedelem nem haladja meg az öregségi nyugdíj mindenkori legkisebb összegének 150 %-át; feltéve, hogy a lakásfenntartás elismert havi költsége a háztartás havi összjövedelmének 25 %-át meghaladja.

A perben rendelkezésre állt adatok tanúsága szerint az öregségi nyugdíj akkori összege 23.200 Ft volt, míg a felperes nyugdíja - a

becsatolt igazolás szerint - 2004. évben 47.778 Ft volt, ami a fenti jogszabályi rendelkezés, azaz a 150 %-os határ helyett 205,9 %-nak felel meg.

Ebből következően a felperes normatív lakásfenntartási támogatásra nem volt jogosult, helytállóan és méltányosan vizsgálódott az arra való igényjogosultság körében az alperes az Ör. előírásai alapján. Az Sztv. 38. § /9/ bekezdés a/ pontja kimondja ugyanis, hogy a települési önkormányzat rendeletében határozza meg a helyi lakásfenntartási támogatás jogosultsági feltételeit, eljárási szabályait és a támogatás összegét.

A helyi lakásfenntartási támogatást a települési önkormányzat a normatív, illetve az /5/ bekezdésben meghatározott lakásfenntartási támogatás kiegészítéseként, és/vagy önálló ellátásként nyújtja. Az önálló ellátásként nyújtott helyi lakásfenntartási támogatás esetében

a/ a lakásfenntartási támogatásra való jogosultságnak a háztartásban az egy főre számított havi jövedelmi határát úgy kell szabályozni, hogy az önkormányzat rendelete az öregségi nyugdíj mindenkori legkisebb összegének 200 %-ánál alacsonyabb jövedelmet jogosultsági feltételként nem írhat elő.

Helytállóan hivatkozott a megyei bíróság jogerős ítéletében az Sztv. 32. § /3/ bekezdés felhatalmazása alapján az egyes szociális ellátásokról alkotott Ör-re.

Az Ör. 31. § /2/ bekezdése értelmében helyi lakásfenntartási támogatásra jogosult az a személy, akinek háztartásában az egy főre jutó havi jövedelem nem haladja meg az öregségi nyugdíj mindenkori legkisebb összegének 200 %-át, feltéve, hogy a lakásfenntartás havi költsége eléri a háztartás havi költségének 30 %-át.

Az Ör. 31. § /7/ bekezdése akként rendelkezik, hogy nem részesíthető támogatásban az a személy, aki kérelmében jövedelmi viszonyairól, személyi adatairól, illetve lakáskörülményeiről hiányos adatokat közöl, vagy a hiánypótló felhívásnak határidőben nem tesz eleget.

Az Sztv. 38. § /10/ bekezdése pontosan rögzíti azt, hogy a helyi lakásfenntartási támogatás esetében költségeken milyen típusú kiadásokat kell érteni.

A perben fellelhető iratok szerint a felperes által benyújtott kérelemhez 10 db számla került becsatolásra, amelyek összege 49.849 Ft volt, így az egy hónapra jutó költség összege 4.154 Ft. Az alperesnek - eljárása során - ezen adatok alapulvételével kellett eljárnia.

Tekintettel arra, hogy a felperes sem az Sztv., sem az Ör. által a lakásfenntartási támogatás biztosításához meghatározott feltételekkel nem rendelkezett, megalapozottan tekintette a megyei

bíróság jogszerűnek az alperesi határozatokat, és utasította el - ennek megfelelően - a felperes keresetét.

A felülvizsgálati kérelemben foglaltak kapcsán hangsúlyozza a Legfelsőbb Bíróság, hogy az alapeljárásban megállapított hét hónapi lakásfenntartási támogatás nem került visszavonásra az alperes részéről. A felperes ezen korábbi - lakásfenntartási támogatást megállapító - önkormányzati határozatokat keresettel támadta meg, és a bírósági felülvizsgálat eredményeként történt a határozatok hatályon kívül helyezése, így a hét hónapra megállapított lakásfenntartási támogatás is.

Kiemeli a Legfelsőbb Bíróság, hogy közigazgatási perben kizárólag a keresettel támadott határozatok jogszerűsége vizsgálható felül, a bíróság méltányosságot nem gyakorolhat.

Ugyanez igaz a felülvizsgálati eljárásra, amelynek keretében a Legfelsőbb Bíróság kizárólag jogszerűségi felülvizsgálatot végez (Pp. 270. § /2/ bekezdés, 272. § /2/ bekezdés).

Minderre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság megállapította, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályokat nem sértette meg, ezért azt a Pp. 275. § /3/ bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A Legfelsőbb Bíróság a 7/2002. /III. 30./ IM rendelet 5. § /1/ bekezdés b/ pontja, valamint a 2005. évi CLIII. törvény 61. § /4/ bekezdése alapján állapította meg az államot terhelő pártfogó ügyvédi munkadíjat.

Az alperes a felülvizsgálati eljárásban perköltséget nem igényelt, ezért arról a Legfelsőbb Bíróságnak rendelkeznie nem kellett.

Az eljárás az Sztv. 16. §-ának megfelelően illetékmentes.

Budapest, 2008. február 6.

Dr. Buzinkay Zoltán sk. tanácselnök, Dr. Fekete Ildikó sk. előadó bíró, Dr. Darák Péter sk. bíró

A kiadmány hitelélül:

tisztviselő